

steder, og hvor vi pludselig i Europarådet har et forum, hvor vi kan spille med, og hvor vi kan vise, at tingene kan gøres.

Menneskerettighedsdomstolen er jo også vigtig; jeg tror, at det var hr. Per Stig Møller, der sagde det. Hvis det nu var det, vil jeg da gerne bakke op, at Menneskerettighedsdomstolens vigtighed jo ikke mindst viser sig ved, at også Danmark er blevet dømt.

Nu siger fru Pernille Frahm, at specielt Danmark krør sig meget, og at vi er så gode, specielt i Danmark – det er jeg i øvrigt enig med fru Pernille Frahm i – men det er jo igen en kendsgerning, at vi er altså et af de lande, der normalt opfattes, også internationalt, som rene, om man kan sige det sådan, demokratisk og menneskerettigheds-mæssigt; alligevel er der områder her, hvor Menneskerettighedsdomstolen er gået ind og har dømt. Det viser jo, at det er vigtigt. Og når det er vigtigt over for os, hvorfor skulle det så ikke være endnu mere vigtigt for lande, der måske har forsømt de dele her, så derfor: Det er også et vældig godt system, at det kommer frem.

Så er der endelig hele den kulturelle dimension, som vi vel diskuterer alt for lidt i Europa. Vi er så utrolig dygtige – og der er danskerne ikke de mindst dygtige – til at rende rundt og fortælle, hvor specielle vi er, og at vi har vores egenart og det ene og det andet og det syvende, og vi krør os og synes, det er fantastisk, at vi er så specielle. Heroppe har vi så fået klaret det sådan nogenlunde afslappet i det sidste par hundrede år, men andre steder i Europa er det altså stadig væk sådan, at denne pusten sig op til at være noget kulturelt specielt er med til at føre til konflikter, krige, udryddelser, etnisk udrensning, og hvad ved jeg.

Det var nok på tide, at der var et europæisk organ, der satte sig i hovedet at finde ud af, hvilken fælles europæisk identitet, hvilke fælles grundtræk, hvilke fælles normer, hvilke fælles værdier der faktisk er i Europa. Jeg taler ikke om alt det der med Europas forenede stater, og hvad ved jeg; det er ikke det, det drejer sig om. Og naturligvis har vi nuancer i forhold til hinanden, men der er en kerne af kultur, som vi står sammen om i Europa, og der har Europa været utrolig dygtig til at snakke sig fra hinanden og gøre sig til af at være forskellige.

Det er en dyd at holde fast ved sin kultur, og det er en dyd at holde fast ved sin historie og

sine rødder, men det er ikke en dyd at gøre det i modsætning til naboen. Det er ikke en dyd at gøre alt, hvad man kan for at fortælle, at vi er de rigtige, vi er dem, der virkelig er europæere, og de andre skal bare væk.

Derfor tror jeg, at Europarådets prioritering af kulturområdet, prioritering af, at her er der en diskussion, vi mangler i mangfoldighedens Europa, er en fantastisk vigtig prioritering, for det kunne jo godt være, at den kulturdiskussion i virkeligheden kunne være med til at afspænde nogle af de modsætningsforhold, der så i dagens Europa fører til nogle af de værste konflikter.

Jo, som den fremmede fugl vil jeg gerne ønske delegationen held og lykke, jeg vil gerne ønske Europarådet held og lykke. Europarådet er et organ på lige fod med andre i det europæiske billede. De spiller deres rolle, de har deres områder, de har deres prioriteringer, de er med til at skabe dialog mellem politikere og stater, de er med til at sætte nogle punkter på dagsordenen, som ikke må blive glemt i ræset for at skabe et økonomisk og politisk stærkt Europa.

Alle de her områder har deres plads. Det er Europarådet med til at sikre, så jeg håber bestemt, at 50-året vil blive brugt til at fokusere mere på Europarådets arbejde, men også at give organisationen kraft til for fuld styrke at arbejde på de her områder i de næste 50 år.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

En lille kommentar til det, hr. Peter Duetoft sagde om forskellige politikere, som havde forskellige nationale synspunkter. Jeg synes, at noget af det allermost spændende ved Europarådet jo er, at det netop består af forskellige politikere fra de forskellige lande. Der er utrolig meget forskel på, hvad Sjirinovskij mener, og hvad Kubeljev står for, og de er altså begge to russiske politikere i Europarådet, så det er jo netop der, vi måske kan få den mangfoldighed, og vi faktisk opdager, at ligesom der også er forskel på os herhjemme, så er det heller ikke alle russere, der mener, som der står i fjernsynet, og det er heller ikke alle ukrainere, som står for det samme. Vi er netop mangfoldige, og derfor synes jeg også, at det er godt, at vi i de her år tager teten. Det er bare ærgerligt, at vi så på en vis måde har ministerrådet på slæb.